

W pracy analizowana jest zależność między założeniami aksjologicznymi krytyki postkolonialnej a kryteriami wartościującymi, [help](#) przyjętymi w opisie literatury. Główna teza tekstu głosi, że badania postkolonialne, uznające obecne w literaturze współczesnej kryteria wartościujące jako represywne w sensie politycznym, jednocześnie same przyjmują kryteria zaangażowania politycznego, jako relewantne narzędzie służące ocenie wartości tekstu literackiego. W części końcowej pracy przedstawiono rozważania poświęcone wpływowi specyfiki badań postkolonialnych na stan literatury i krytyki literackiej. Przedstawiono tu trzy wnioski: 1) literatura serbska musi się stać literaturą hybrydyczną, aby mogła się przyjąć na gruncie postkolonialnej koncepcji literatury, co oznacza, że powinna się wyzbyć swojego narodowego przedznaku; 2) postkolonialna koncepcja literatury zainicjuje w literaturze serbskiej przesunięcia tematyczne na korzyść sytuacji hybrydycznych ? czyli afirmacji Megalopolis ze strony przybyszów z prowincji; 3) koncepcja literatury postkolonialnej doprowadzi do zideologizowania krytyki literackiej za pośrednictwem fenomenu krytyki inkwizycyjnej, czyli takiej, której punkt wyjścia stanowi *aprioryczna* niższość moralna tekstu literackiego.